

ONA KAČKIENĖ

GYVOJI GELMĖ

Eilėraščiai

2012

Vasilijaus Kukonenkos nuotraukos
Parengė Monika Misiūnienė ir Vytautas Mačkinis
Maketavo Marius Mačkinis

*Gražumas gyvenimo –
takas per tėviškės pievą
link mirusio ežero.*

*Samanyne
spanguolių karoliai,
žiojėja akis,
kur vienintelis žiedas
baltosios lelijos
vėjo genamą
vilnį dar mena.*

*Ilgumas, platumas,
statumas krantų –
jau nežinomi.*

*Likus tik gylis
menama
skaitmeninė reikšmė –
gyvoji gelmė.*

Tėvo sode

*Nesuvočiamas nerimas
vasaros vakarą
prie obels atvedė.
Snaudė laukas*

*ir tolimas miškas.
Tylėjo žemė
gerdama mano
jauną ilgesį.*

*Iš aukštai
nuo šakos
nukrito ant žemės
sunkus obuolys –
dar neprakąstas
mano likimas.*

*Tėvo sode
prie senosios alyvinės
tylinčio lauko akivaizdoj
nusivelku marškinius,
nusviedžiu į dilgėles
surambėjusią odą;
grandau nuo kaulų
tuštybės rūdis
ir prausiuosi
meilės ašarom.*

*Iš visų
skausmo drobulių
savo sielą išvystau.
Tylinčio lauko akivaizdoj
pasirenku laisvę,
su kuria pasiryžus
numirti.
Šalimais tyliai stovi
medžiais pavirtę
mano vaikai.*

Sala

Skiriu sesei ir broliui

*Žaliai dirvonėly
pažįstamos pienės,
čiobrelių krūmelis,
dobiliuko galva.
Basas kojas ištiesus
saulės atokaitoj
ten galėjau palikti
vaikiškas nuoskaudas.
Iš to mažo gyvenimo
dangaus mėlynas nerimas.*

*Didžiam pasauli
kasdieniški žmonės,
žinomos nuomonės,
stingsta žodžių lava.
Ir nublukčiau, išbalčiau
tartum šiaudas išlytas...
Bet ties medžių viršūnėm
angelo sparnas –
trapiausia, švelniausia
vaikystės sala.*

*Žaliam dirvonėly
pakvimpa čiobreliais,
dangus nusileidžia –
atsigeriu mėlio
ir žodį ESU
parašau.*

*Motina,
mane geldoj išpraususi,
kietai suvystė
ir lopšyje migdydama
niūniavo:
būk, vaikelį, paukšteliu,*

*kurs drąsiai
trupinius nuo delno lesa.
Pasimokyk, vaike,
iš šunelio,
kurs per gruodą
lydi savą ligi kelio
ir šaltoj pakluonėj
grįžtant laukia.
Nežinojo motina –
ir paskui svetimą
pulsiu į giliausią
sietuvą.
Ir nebus man nei baugu,
nei šalta –
dar nepažinau vienatvės kranto.*

Vaikystės pavasaris

*Pritvinko, ištvino
Paaklės pieva.
Ravas per naktį
grumėjo ir šniokštė,
rausdamas vagą į Ringę.*

*Pavasario vandenys
žiemos skaudulius
plauna.*

*Pašalai išvarovės
ir pažliugęs papievis
pirmą žiedą purienos,
kai atbėgsiu,
man dovanos.*

Giedrei

*Toks šiltas, smėlėtas
gyvenimo kelias.
Gera eiti basom
koja kojon.
Brangus ir buvimas
kartu,
ir saldus atskirties
ilgesys.
Visa, kas mūsų sieloj,
nešamės
lyg baltų rožių glėbį
per iškilmes, pamaldas –
gyvenimą.*

*Ten toli, už kalvų
ir miestelių
mano vaikų dienos,
jų nerimo kelias –
namai be namų.
Neramu, neramu.
Ir matau, ir sapnuoju:
per slenksčius basom kojom
žirglioja
ir beldžiasi į duris,
kurias kažkas svetimas
atidarys.
O aš
kasdien
atsiklaupusi laukiu
raktų žvangesio aido
atplaukiant.*

Giedrei

*Lyja naktį
ant Žirmūnų kalno
ūkanotais ir žilais
sapnais...*

*Pauščiukėli,
dar palesk nuo delno –
tolima padangė,
kur skraidai.
Žalioje jaunystėj
rasos girdo –
nenutūpk,
lapioj pasisupk.
Ten, po medžiais,
pririšau aš širdį –
kas rytelį
su tavim pabus.
Pauščiukėli,
dar palesk nuo delno.*

Vytautui

*Mielas mano sūnau,
smėlio laikrodis apverstas.
Minutės ir dienos
smiltelėmis byra
ir platina kelią.
Nesenka su metais
gyvenimas –
jis tik gilėja,*

*šviesėja,
ir aukštyje
tampa trapus.*

Vytautui

*Kalnus molžemio
lietus išlijo.
Upių dumblą
lig smėlio
išplovė srovė,
Kol dangus
nuskaidrėjo,
patekėjo žvaigždė.*

*Visą skliautą
nuo krašto lig krašto
tau ateinant
galėjau žadėt.
Pilkam žemės kely
stebuklinga tik meilė.
Jos varsų karalioj
sielos žydi
balčiausiom lelijom,
ir keleivis atranda save.*

*Laiko vėjai
nuo žmogaus
lyg nuo medžio
drasko tuštybės lapus.
Laimingas, jaunystėj ištaręs,
kad nuogas karalius,
kad diena kiekviena –
dovana.*

*Harmonijos ilgesio
šulinį
begalinėj erdvėj
tau ateinant
galėjau žadėt.
Negana?*

*Pilkam žemės kely
stebuklinga tik meilė.
Jos varsų karalioj
sielos žydi
balčiausiom lelijom,
ir keleivis atranda save.*

Angelai

Anūkams

*Nepaliko vienos
manęs Angelas Sargas,
kai meilės keliu
per pasaulį bridau.
Tik nieks ligi šiolei
nėr taip vedęs už rankos,
kaip Tomas,
akelėm pasaulį
tarsi ežero ledą gręžias.
„Myliu tave lig dangaus“.
Niekados negirdėjau gražiau.
Taip anądien pasakė
mūs gėlė mėlynakė –
mažoji Meda.*

Angelai.

Nenutrūkus gija

*Nuo šaltos
kapų žemės
pirštais nužersiu
lapus.*

*Sprangios ašaros
strigs gerklėje,
nebūties neužpildys.*

*Giliausias atodūsis
kapo gelmės nepasieks,
skliauto dangaus
nepravirkdys.*

*Giminės kaiburėlių eilėj
atsistosis akmeniu
pilku,
ar kryžium parkritus
samanosis tyloj.*

*Nenutrūkus gija.
Širdis mena dienas,
kai mus siejo
meilės gyvoasis ryšys.*

*Ir dega, ir plaikstos
dabar jos galia
tirpstančios žvakės
maža liepsnele.*

*Visagalė tik meilė
praeity, dabarty...
Ne riba jai mirtis,
ne baigtis.
Ir maštau,
kad gyventa skolon.
Neįvardytas meilės, vilčių
ir gerumo kreditas.
Kuo mokėt – nežinau.*

*Nežinau, kaip gyventi,
kad anapus išėjus
nors sekundei sugrižtum
atminties ugnele
į pasaulį,
kuriame nėra tavoęs,
tiktai tragiškai trapūs
likimai
skyla, aižėja laiko srovėj.*

*Buvo vėjas.
Iš lizdo iškritom
dar neišmokę
paukščių kalbos.
Ant žemės –
po medžiais,
žolynuose –
blaškos
bevardis
mūsų artumas
ir nežino,
kad ji gyvą sudegins,
dievams paaukos.*

*Ties gyvenimo kryžium
sušalusios rožės –
nenužydėjus
suledėjusi puokštė.
Kris, vos tik atlydžio
vėjas pravirkdys...
Šitaip mirs
ir katarsio akimirka*

*vyzdžiuos sušvitusi
nuojauta laimės,
jausmo aušra.
... neatsišildyk.*

Vasilijui

*Švelnumo švelnumas,
kai obelys žydi.
Ramumos ramuma –
pievų rūkas.
Pavasario laukt – ilgesys.
Nesakys, kad neverta
gyventi
šioj gražioj ir netobuloj
žemėj,
kam pavyko nors kartą
numirti iš meilės
... kaip Dievui,
galėjusiam visą save
atiduoti be sąlygų,
... kad įžengtum į dangų.*

*Nenaujas motyvas:
gyvenimo pievoj*

šaknim susipynę
žali, alkani
geriam rasą
ir laukiam,
kol saulė
mūs širdis
sekundei atšildys
ir lauko – ne aukso –
žiedai prasiskleis
lyg mylinčios akys,
kad vienintelį rytą
trapią sielą
viens kito
lig dugno matytum.
Sklendžia paukštis –
šešėlis nukrito.

Tavo sielos trapus spindesys
manyje mirtinai įsirašęs.
Širdyje, akyse
tarsi raktas
būties erdvei atvert, apkabinti.
Laikas akmenis, mūrus
uoliai dilina, tašo...

*Kurion pusèn dangaus
mes viens kitą nešam?*

*Aš tau –
dovana netikėta,
kai nežinai,
verkt ar džiaugtis.*

*Tu man –
kelias duobėtas
iš tankmės į tyrus.*

*Gera eiti
kaip laikui – negrižtamai.
Nežinau mūsų šviesmečio
ir erdvės matmenų nebepamenu.
Atsigrėžiu – žemėn įaugęs
mane nuo nemylinčių
saugai.*

Kaukė

*Kalbos, kalbos
nesibaigiančios
it mintys...
Nereikalingos,*

*kai priglusti noris
prie širdies.
Liejas žodžiai,
vietoje rankų glosto,
guodžia.
Ir skiemenuojam
ne mintis – jausmus.
O Viešpatie! Dar neištarta –
esam viena...
Tad sakome: šiandien
karšta diena.*

*Pilkieji paukščiai
vidury lauko
sulesė mudu
tyliai, be skausmo,
Ko nesulesė paukščiai,
nagais išdrabstė,
eisi ieškoti –
nerasi, nerasi...
Guli tavo akis
ten tarp smilgų –
vienintelė ašara
žvilga.*

*Atplaiša žievės
mano skruosto
žvilgsniu dar šimtmetį
glostys, glostys...*

*Meilė smuiko melodija
lig dangaus nuaidės.
Amžinybės ūkuos
ji klajos ir virvės.
Šimtakart galingesnė,
kupina paslapties,
ji tiktai krašteliu
prie sielos prisilies.
Tuomet laimės sproginas
begarsis, šviesus,
saldžiom metastazėm
įsipins į ūkus.
... Gal į žemę saulėtą
sugriš lietumi –
tavimi – manimi,
manimi – tavimi.*

Žydėjimas

*Aną pavasarį
žydinčią obelį
rankom apglėbus
paskui tave bėgau.
Šaukiau neprisišaukiau,
klupau ir kėliau.
Žemė papieviais
sprogo purienom.
Visą tą vasarą,
tartum begėdė
obelis žiedų apdaro
nenusirėdė.
O šįmet rudenį
vėl juos sukrovė,
su baltu nuometu
darganoj stovi.
Laimė laimužė,
obelų motina!
Kokia palaima
sode žiemoti
žvilgant šerkšnu!*

Popierinis paukštis

*Išdažiau aš tave
lyg kalėdinį paukštį:
iš sausojo lukšto
styro marga uodega,
o į šonus – sparnai.
Nemirksėdama žvalgos
išpaišyta erelio akis...
Iškarpiau aš tave –
puošnų paukštį –
kad virš mano gyvenimo būtum.
...Kol kabojai palubėj
blukdamas,
glostomi vėjų ir mano
sparnai sustiprėjo,
akis išdabino
žemelė marga.
Kas dabar pasakys,
kad neverta marginti
popierinių neskraidančio
paukščio sparnų?*

*Pilkieji debesys
paukščius išvaro...
Ūkuose tolstančius
ilgai lydėsiu,
lig pirmo vyturio
jų gedėsiu.
Rudens padangėj
dar paskandinsiu
sielą ir mintį.
Vasaros spindesio,
vienatvės ilgesio
nenumarinti.
Palaužto sparno
numėčiau plunksną,
kad nesiskirtum
rudenio vėjuos.
Baltosios plunksnos
mirties ant gruodo
... nepastebėjai.*

*Šventėj viskas
bejėgiškai atvira:
mintys, norai,
rankos, ašaros.
Tarp daugelio
šventėj
trumpas buvimas
su vienu – apeigos.
Akimirka – ir nevilty
Susidegins gėlės geltonos,
kurias aš pati
savo šventei pirkau.*

Atspaudai

Danutei K.

*Būna sekundės
ilgesnės už valandą.
Semia – išgramdo,
klausia lyg kanda.
Blaškosi vėjas debesyse...
Ar žinai, kas esi?
Ieškau, vėl ieškau
tavojo atspaudo
savose akyse.*

*Būna pasaulis
mažesnis už kiemą.
Pilki siluetai,
žingsniai, veidai.
Ar jauti – atradai:
šurmuly – šviesos ratas,
o mes dviесе, kaip matos,
vienne šešėlio atspaude.
Gal duona rupi,
guolis gal kietas?
Neberandi sau pasaulyje vietos?
... Nieks nesakė tau –
švelniausiai kviečia rankos,
kai beveik neprisiliečia,
jau palieka delnus atspaude.
Ar tai šito gyvenimo duota?
Gal jau kitam?*

Tyloj

*Medžiai, sausio prieblandoj sustingę,
šakomis plikom balsuoja dangui:
jei žiema, tai turi būt žiema
su pusnimis aukštom – lig kraigo,
šerkšnu ir vėjais,*

šluojančiais kelius.
Šerkšnoti medžiai,
prieblandoj sustingę,
baltom šakom mojuoja
mums į langus:
jei meilė, turi būti meilė;
sieloj – šerkšnų sidabras
brangus,
karti kančia pusnynuos, vėjuos,
ėjimas be kelių.
Nebylūs medžiai,
pusnyse įklimpę
jau vakarėjant
pusbalsiu paliudija:
meilė amžinoji –
vien iliuzija,
bet paslaptis jos amžina,
tvarus jos grožis...
lyg žiemos diena.
Dubury ilgesio gilų gilų.

Jau galiu, jau galiu
nusirengti nuogai
tarp medžių žalių.

*Pajutau, pažinau,
kaip skaidrėja vanduo
rudeniop.*

*Nebaisu, nebaisu
visų akyse
sielos langus lig galo
atverti.*

*Jei atlėks, jeigu kris
koks šviesos spindulys,
gal nors mažas
žiedelis pražys.*

*Aukštai pro šakas
vėjas tingiai
juostančio lapo
draiskaną neša.*

*Nusileis jis
už kelio dirvone,
tarp sausų gėlių stagarų
lig pirmųjų pūgų
apsidraudusių,
be svajonės žydėt
ir mylėti.
Kas išmokys*

šaltam rudeniniam dirvone
mums viens kitą
šventai ištylėti?

Dienos veidrodis

*Dienos veidrody
daug siluetų, veidų.
Bebalsės sekundės
rieda per širdį
ir drumsčia jų rasą
lėkšti ir dirbtiniai
jausmų gemalai,
nepanorę gyventi...*

*Dienos veidrodį
delnu nušluostau.*

*Palikt atspindy
stiklo trokštu
čia užklydusias
tavo akis.*

*Melsva ramuma
lig vidurnakčio
švyti
netikėtas nebūtas
gailus ilgesys.*

Šokis

*Rasa voratinkliuos
ilgesiu švyti.
Mūs vasaros šokis:
žingsniai be žodžių.
Žemė po kojom
tarsi gyva.
Vasaros medžiai,
žiedai ir žolės...
Po šiuo dangumi
aš tau atlapa –
be šydo, be kaukės.
Gretimoj kryžkelėj –
vienatvės laukas.
Vasara šypsos,
mūs neišduoda:
ruduo žemę glostys
jos šiluma.*

ZARASAI

*Atpažinusios
senojo
grindinio akmenis
kojos
slapčia priklaupia.
O kalbėjimas
kaupias ir kaupias,
užtvindo ir nuneša
aikštę.*

*Nebesustok, akimirka,
sustos širdis
iš nuostabos,
kai žybtels pro šakas
žemyn beslystantis
sidabro srautas
ir veidrodis,
žaliom šakom
įrėmintas,
paukščio sparnu
sušvites
apsivers.*

*Alkana žaluma
ką galédama ima –
toks gyvas audros
ir kaitros nujautimas.
Žalią širdį
dangui atvèrus,
semia saulę
rieškučiom ir geria
... lig pirmosios šalnų.*

*Žvarbiam lietuje
liūdnam švyti
trapūs sodo žiedai.
Pageluo...
Pasiilgau rudens,
kai sodybų kalvelės
nušvinta
ir žemę sušildo
auksiniai klevai.*

*... Nebeguosk,
aš žinau –
šalto pavasario*

*liūdnas žydėjimas
medžių gėla
visą vasarą sirps.*

P. Široio atminimui

*Šiomet Zarasuos
žaliausia žaluma.
Žemės gyvastis
šakom ir lapais veržias.
Spalvos lyg patrakusios
liejas skardžiais
ir atokaitoj pameta galvas,
ežerų sietuose skandinas.
Pauliau, Zarasuos
(o pasiutimas!)
sielai tiek gyvybės
ir gajumo,
kad nusimeta ji
menką kūną
ir išeina pabaliais
basa,
maudos sau
klane ir žvaigždėse.*

*Pats pilkiausias
paežerės krūmas
Dievo akyse
šviesiausias rūmas.
Jo languos
sugrižusių šviesa.*

*Dešimt metų,
šimtą metų
žemės pėdą
apkabinę
vidur miesto
stovi medžiai –
lapų šilkas
akį veria.*

*Dešimt metų,
šimtą metų
mūsų sielos
po pasaulio
toliu sklandė,
kol sutiko
tuos medžius.*

*Ir nudžiugo,
ir nustebo:
šitos šakos
dangų remia,
amžinybė čia –
šalia.*

*Ties viršūne,
ties žalia
saulei skęstant ežere
jos pasibučiavo.*

Pašalas

*Pavasario ežeras
trumpa ledo antklode
vos užsiklojęs.
Pakvėpus atšylančia pieva
akių nebepraveria.
Viešpatie,
drungną pavasarį
siela nusekus, iššalus:
jokio gyvo troškimo,
nė vienos ašaros.*

*Laužo už lango šakas
šiurkšti plaštaka
svetimo vėjo.
Nebeskauda. Kol kas.
Nežinau, ar mylėjau.
Nepamenu.
Kas gi mes akmenį?
Kūprinas ežero nugara.
Tvinsta papieviai,
liūdesio vandenys
laižo rytmečio pašalą.*

Zarasai

*Kai saulė nuilsusi
krinta už miško
ir medžiai
per lauką ištiesia
šešėlių rankas,
nešu savo nuovargį
į dar šiltą
kalvelės viršūnę,
abu slenkam
per dieną nualintu
pilku keliu*

*ten, už ežero,
kur kregždžių lizdeliu
prie pakrantės kalvos
prilipinti
į saulėlydį žiūri
žalio miesto langai.*

Peizažas

*Šaligatvio medžiai
šaknimis įsikibę
į žemę.
Dar lapų nėra –
nieks nesaugo nuo vėjų.
Tyluma,
rodos, šerdį suplėšys,
jei nors kartą gyvenime
nežengsi toirto žingsnio
savo kojom,
medinėm, smėlėtom,
tenai,
kur du artimi siluetai
iš lėto vis tolsta ir tolsta
ilgesinga gatve.*

Šiam krašte
vaivorykštės
ežerų vandenis
geria
ir kelias
ant didelio kalno
lengvai užsirango.
Ir eini tuo kelio
į daržus
tartum eitum į dangų.

Lyg grandinę
nutraukęs arklys –
ne pievoj ratu,
o tiesiai
tenai,
kur vieni dobilai,
kur leisgyvės
viksvos neėsi.

Ties dangum
dar arimo šiurkštaus
prisiliesi...

*Dar kartą nuslysti
nuo kranto
lig kranto
vasaros ežeru,
kurs tyli,
supranta –
jau tirpsta
vilny
pilka debesų
geležis.*

*Savas ežeras
šiurpsta,
kai juodam liūdesy
vieną po kito
brangiausiai
jausmus
taip ramiai
skandinū.*

Pavasaris

*Ilgį saulės plaukai
ant pušelių šakų,
šaltas sodų žydėjimas –
tiesiai į širdį.*

*Užkerės – neatšildysi?
Kasa duobę, įkala kuolą –
pasodins prie šilelio
vasarai, rudeniui, gruodžiui.
Glosto rankas žalias oras.
Per pirštus varva laikas,
gyvenimas,
ir ežero veidrodžiuos švyti.*

*Dangus kaip rėtis sijoja šviesą.
Sunkiasi laikas –
sekundžių smiltys
užberia širdį.
Lietus pagirdys
žolės ir samanų taką užlygins.
... Kitą pavasarį
vis tiek išdygsiu SAVIMI.*

Gyvenimo aprašymas

*Gandras virš ežero
nešė ir išmetė.
Vandens ežere – be galo,
o meilės daugiau nei vandens.*

*Vedė kelias į miestą
paežere.
Langų ant kalno – be galo,
o vargo daugiau
nei namų.*

*Sėdim nuogi
ant ežero kranto.
Dugnas giliai be galo,
dangus aukštai –
lig žvaigždžių.*

*Brenda miestas į ežerą
be manęs
daugel metų be galo.
Iš Anapus ilgiuos
ir liūdžiu.*

*RASA
VORATINKLIUOS*

Draugams

*Kasdienybės drapanas
numetus
išeisiu po dieną
pabraidyti.
Laiko įlanka.
Sekundės tvenkias
ir akimirkos sustojo –
švyti.*

*Kiek mylėjau –
tiek ir medžių žydi?
Kiek skaudėjo –
akmenim išlijo.
Gimt iš naujo?*

*O širdis –
per pusę:
argi aš
be mūsų
AŠEN
būsiu?*

Danutei P.

*Dienos skubrumė
ir gilybėj nakties
tegul nieks neužgoš
gyvo tvinksnio
širdies.*

*Slėpiningoj tyloj
(Kas atras? Ar mylės?)
sirpsta žodžių
rasa.*

Kris – žydės.

Kris – žydės.

*Tie bėgantys medžiai
vidurdienio saulėje –
mažas etiudas
iš meilės pasaulio.
Ta ežero atplaiša
širdžiai nugirdyti –
saldi idilija.*

*Sapnas svaigus –
tik žydėjimo aidas.*

*Ties medžių viršūnėm
saulės amžinas veidas.*

Iš manęs juokiasi.

Jūratei

*Paprastų dienų tiek daug.
arbatėle pagirdžius
jas lyg avis
išleistum į lankas.
O su jomis – ir savo širdį –
tegu pailsi,
nes plakė, mušės, vis ieškojo
kelyje tiesos,
ilgėjos meilės,
meile liejos,
apsiverkė pasieny nemačiom.*

*Šiandien jai gera:
žalias laukas,
žolelės, gėlės.
atrodo, iš akivaro išplaukus
pradėtumei gyventi iš pradžių.*

*O Viešpatie, pasaulio
koks margumas!
Mažam žiedeliui –
šitiek spindulių!*

*Kai sėdi
po medžiu,
keistai atrodo
pasaulio avilys.
Net vėjas,
čia lapus nuglostęs,
atgal
neturi galios grįžt.
Tik mes vis
tvenkiam laiko upę.
užuot valtelėj
pasisupę
prieš srovę
bandom
rojun brist.*

*Nelygios jėgos,
juokdary!*

Atodūsis

*Žaliajam lape
jau irėžtas
šalnojantis šauksmas
gyvam susidegint
vėjo atodūsy.*

*Vasaros syvai –
šaknims,
o vainikai
paskutiniam
sezono
spektakliui
grimuojas.*

*Kelia scenon
bronza,
gintaru,
auksu
dekoruotas šakas.
Nuplėšia užuolaidas.*

*Paskutinis salto
artistams...*

*Pilkas šlapias
takas,
tarsi kilimu
margu išklotas.*

*Mirtum toks –
neišlytas,
spalvotas.*

Po obelim

*Po sena obelim
minutėlei prisėsiu.
Basos kojos žemėtos.
Niekas jų šįryt
nenuplaus
nusižeminęs
ar iš meilės.
šiurkštus žemės
alsavimas –
peršalus.
Šakų ir šakelių
gyvybės sula
nuo šaknų
vargiai kelias.*

*Medis alkanas
į mano nugarą
remias,
kai pailsus
geriu
saldį žodžių,
dangaus ir akių,
kai į vasarą
sukasi žemė.*

*Šitai tratančiai muzikai
lengvai atiduodu
rankas ir kojas,
Dūžta ir skykla.
Švilpia, kvatojas.
Skiriasi lubos,
kaulai retėja.*

*Vien tiktai širdį
saugiai pasidėjau.*

*Svetimai muzikai –
rankos ir kojos.*

*Keikias, žegnojas.
Būtas nebūtas
skolas atiduodu.*

*Tik širdį...
Širdį atokiai,
atokiai
nuo kasdienybės
triukšmo
laikau.*

*Sveikinu kelią,
kalbinu
sutiktą,
grįžtantį,
tolstantį...
Klausiu takažolės,
ar jai neskauda
mindomai kojų –
nieks nesustoja...
Žiedai išsiskleidžia
ir virpa žodžiai
žaliais
varpeliais.*

*Skambančios dienos
tragiškai tyliai
vakarais miršta
dulkėm ant kelio.*

*Vidurnakčio valandą tyliai,
kai nuslūgsta
gyvenimo upės vanduo,
išvysk, Viešpatie, ir mane –
akmenėlį pilką dugne –
ir jo gailų nebylų troškimą
sužinot, kas esu,
ir buvimą įprasmint.*

*Kai nuslūgsta
gyvenimo upės vanduo,
skriaudos smiltim pilkom
į nebūtį rieda,
krinta meilės rasa
ir žiedlapius vilgo.
Atsiveria akys:
šiuo vargo keliu
kopiau vien linguojančia
smilga*

*tarp žemės pilkos
ir žvaigždėto dangaus,
per erdvę ribotą,
neapčiuopiamą laiką.
Sudužti, palūžti –
bedugnių šimtai,
jeigu būtum tos smilgos
trapios neprilaikęs...*

*Vidurnakčio valandą duotą
maldauju Taveš –
pakelk ir įvardyk
savajam delne.*

Žymė

*Dabar jau tylos
iki soties.
Žalumos –
visai žemei užkloti.
Ir šviesos gali atsigerti
iš dangaus
krištolinio ąsočio.
Aš neturiu laiko...*

*Eina žmonės kiemais,
Šaligatvių klojinį dilina.
Savo dieną
Prie ežero muilina.
Vedas vaikus. Įsiamžina.*

Aš neturiu laiko...

*Nematau kelių taisančių,
Kavą verdančių,
Besimeldžiančių.
Einu miesto stogais
Ir ne tiesiai–skersai.*

Aš neturiu laiko...

*Šaukiu tarsi tyruose:
Mano diena jau mirusi.
Sudegė valandos,
Kai ryte telefonas
Šaltai ir ramiai pralemeno:*

Aš neturiu laiko.

Juoda laiko žymė.

Skraistė

*Pilki ežerai
sklidini ilgesingo
laukimo.
Skraistę liūdesio
gal išsklaidys
dar drėgnomis kalvomis
beklajojantis vėjas.
Laukiant dažnai
palengvėja.
Matai:
svetimi vaikai
greit užaugo,
medžiai užstojo
langus,
ant kalvų
vis boluoja keliai...
Kiek dar laukti
to atsako,
tolimo aido,
kas yra tas pasaulis,
kurį man, Kūrėjau,
davei?*

*Kur gyvenat, žodžiai,
kuriais apsakyciau,
koks rasotas žiedas,
koks gilus vanduo?
Kaip pakirdus saulė
ūkanomis prausias...
Kur gyvenat, žodžiai,
lūpom pabučiuoti,
paukšteliu išskridę,
aimana nuplaukę
ar širdin įsmigę
peilio ašmenim?
Man atsako tyliai:
myli ar nemyli,
prijaukinsi viena –
vardą akmeny.*

Spėjimai

*Niekas neatspės,
niekas nežinos,
kur diena riedės,
kaip naktis rasos!*

*Kelias bus be rožių,
be laukų gėlės.
Tad kiekvienas žodis
ilgesiu žydės.
Ilgesiu žydės!*

*Tebeliko
vieni išaugtiniai
prilipę prie kūno
pilki marškiniai...
Ar pavargėlės
tylų beldimą
išgirdęs
įsileisi minutei
sušilti į širdį?
... vieni, išaugtiniai, pilki...
Ar nuo stalo paduosi
trupinį kokį
žodžio ieškoto?
... marškiniai,
kurių nieks neatplėš
ligi kapo duobės...
Tiesk tą trupinį,
tiesk!*

*Gal nukris...
ir prilips prie širdies?*

*Vargo uogas
turgely
stiklinėm parduodu.
Po litą.
Rinkau – nebeliko.
Tik samanų
kvapas
ant prekystalio
įsaulų
ir nubirusių
lapų klaustukas
kraitelės dugne.*